

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 422/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. augusta 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti DARTS, spol. s r. o., Brigádnická 2, Košice, zastúpenej advokátkou JUDr. Monikou Ilčíšínovou, advokátska kancelária, Herľanská 547, Vranou nad Topľou, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Cb 117/2003 a jeho rozsudkom zo 16. apríla 2015, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obo 24/2015 a jeho rozsudkom z 28. júna 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti DARTS, spol. s r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. októbra 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti DARTS, spol. s r. o. (ďalej len

„sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Cb 117/2003 a jeho rozsudkom zo 16. apríla 2015, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom 1 Obo 24/2015 a jeho rozsudkom z 28. júna 2016.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 17 Cb 117/2003 sa pôvodný žalobca (predchodca sťažovateľky) domáhal od žalovaného (Strediska cenných papierov, a. s., Bratislava; v súčasnej dobe je jeho právnym nástupcom Centrálny depozitár cenných papierov Slovenskej republiky, a. s., pozn.) zaplatenia sumy 10 000 Sk s prísl. z titulu náhrady škody, ktorá mala pôvodnému žalobcovi vzniknúť v dôsledku postupu žalovaného. Zmluvou o postúpení pohľadávky z 30. augusta 2005 pôvodný žalobca postúpil predmetnú pohľadávku voči žalovanému sťažovateľke, ktorá sa v dôsledku krajským súdom povolenej zámény účastníkov konania stala účastníčkou tohto konania na strane žalobcu.

3. Krajský súd najprv rozsudkom sp. zn. 17 Cb 117/2003 zo 16. apríla 2015 žalobe vyhovel, avšak po jeho zrušení odvolacím súdom novým rozsudkom z 27. júna 2013 žalobu sťažovateľky v celom rozsahu zamietol. Najvyšší súd opäť jeho rozsudok zrušil uznesením z 30. septembra 2014 a posledným rozsudkom krajský súd druhýkrát jej žalobu zamietol 16. apríla 2015, ktorý najvyšší súd rozsudkom z 28. júna 2016 potvrdil. Sťažnosťou podanou ústavnému súdu sťažovateľka napáda v označených konaniach postup krajského súdu a postup najvyššieho súdu a tiež aj ich rozhodnutia v tejto veci.

4. V súvislosti s rozhodnutím krajského súdu a najvyššieho súdu sťažovateľka argumentuje nesprávnosťou ich záveru o nedostatku aktívnej legitímácie na jej strane a jej predchodcu a poukazuje na to, že ignorovali dôkaz – nález ústavného súdu „č. k. 159/07-37 zo dňa 11. decembra 2007, ako aj rozhodnutie najvyššieho súdu SR MCdo 2/99“, z ktorých malo vyplývať, že jej predchodca bol vlastníkom predmetných akcií, ktoré mal

do vlastníctva nadobudnúť v exekučnom konaní vedenom Okresným súdom Vranov nad Topľou pod sp. zn. Er 3143/97, pričom v konaní o mimoriadnom dovolaní podanom v tomto exekučnom konaní generálnym prokurátorom Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“), ktoré bolo založené na tvrdení, „... že akcie v čase exekúcie mohli byť len vo výlučnom vlastníctve Slovenskej republiky...“, najvyšší súd v rozhodnutí o tomto mimoriadnom dovolaní sp. zn. M – Cdo 2/99 z 28. februára 2001 konštatoval:

„Exekúcia sa mohla uskutočniť aj predajom cenných papierov. Po tomto úkone exekútorka vrátila 29. októbra 1998 Okresnému súdu vo Vranove nad Topľou ním vydané poverenie na vykonanie exekúcie... Tým sa exekučné konanie skončilo a pretože v zmysle § 61 Exekučného poriadku navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené, prípadným zrušením mimoriadnym dovolaním napadnutého rozhodnutia by sa na veci nič nezmenilo.“

5. Podľa sťažovateľky napriek uvedenému konštatovaniu najvyššieho súdu v rozsudku sp. zn. M – Cdo 2/99 z 28. februára 2001, ktorým mal najvyšší súd podľa sťažovateľky potvrdiť zákonnosť exekúcie a záväzne posúdiť otázku vlastníctva sporných akcií predchodcom sťažovateľky, „... Najvyšší súd SR i Krajský súd v Bratislave prejudiciálne riešili otázku vlastníctva akcií, ktorá bola vyššie uvedeným rozhodnutím Najvyššieho súdu právoplatne a s definitívnou platnosťou vyriešená tak, že žalobca, spolu s ďalšími šiestimi akcionármi, platne nadobudol vlastníctvo k 46 ks akciám spoločnosti TRANSPETROL, a. s. Najvyšší súd SR i Krajský súd v Bratislave neboli oprávnení riešiť ako prejudiciálne otázku vlastníctva akcií, je tu prekážka *res iudicata*.“.

6. Sťažovateľka je toho názoru, že na základe uvedených skutočností došlo k porušeniu jej „základného práva na súdnu ochranu spočívajúceho v porušení zásady právnej istoty vytvorenej už nezmeniteľnosťou právoplatných súdnych rozhodnutí a porušením zásady *res iudicata* – prekážky právoplatne rozhodnutie veci“.

7. Napokon sťažovateľka vo svojej sťažnosti uvádza ako príklad aj rozhodnutia najvyššieho súdu v iných obdobných veciach majúcich základ v exekučnom konaní vedenom Okresným súdom Vranov nad Topľou pod sp. zn. Er 3143/97 na cenné papiere obchodnej spoločnosti TRANSPETROL, a. s., z ktorých by malo byť zrejmé konštatovanie najvyššieho súdu, že vzhľadom na pre neho záväzné stanovisko ústavného súdu v náleze sp. zn. II. ÚS 159/07 z 11. decembra 2007 už nebude posudzovať otázku zákonnosti nadobudnutia akcií.

8. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Cb/117/2003 a Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní pod sp. zn. 1 Obo/24/2015 porušili základné právo spoločnosti DARTS spol. s r.o. Košice na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Zrušuje Rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 17 Cb/117/2003 zo dňa 16.04.2015 a Rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obo/24/2015 zo dňa 28.06.2013 a vracia vec v rozsahu zrušenia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3. Spoločnosti DARTS, spol. s r.o. Košice priznáva náhradu trov konania v sume 303,16 Eur...“

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

II.A K namietanému porušeniu označených práv postupom a rozsudkom krajského súdu

12. Sťažovateľka v prvom rade namieta nesprávny postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Cb 117/2003 a jeho rozsudok zo 16. apríla 2015.

13. V súvislosti s uvedeným ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127

ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

14. Pokiaľ ide o rozsudok krajského súdu sp. zn. 17 Cb 117/2003 zo 16. apríla 2015, v tomto prípade mala sťažovateľka možnosť domáhať sa jeho vecného preskúmania, a to využitím riadneho opravného prostriedku (odvolania), ktorý sťažovateľka napokon (ako to vyplýva aj z príloh k sťažnosti) aj využila. Na základe sťažovateľkou podaného odvolania z 25. mája 2015 sa tak najvyšší súd v rozsahu svojho preskúmacieho oprávnenia odvolacieho súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obo 24/2015 musel v podstate vyrovnáť s rovnakými skutkovými a právnymi argumentmi, aké sťažovateľka uvádza aj v konaní pred ústavným súdom.

15. Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

II.B K namietanému porušeniu označených práv postupom a rozsudkom najvyššieho súdu

16. V súvislosti so sťažovateľkou napádaným rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obo 24/2015 z 28. júna 2016 ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné v prvom rade pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti

účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00).

17. Ústavný súd zistil, že najvyšší súd svoj rozsudok po opísaní dôvodov prvostupňového rozhodnutia na strane 2 až 4, odvolacích námietok sťažovateľky (strana 4 a 5), ako aj vyjadrenia žalovaného (strana 5 až 7) a vedľajších účastníkov (strana 7 až 9) v podstatnom odôvodnil jasne a zrozumiteľne na strane 10 až 12 a jeho závery v kontexte danej veci možno považovať za logické, majúce základ vo vykonanom dokazovaní a tiež za ústavne udržateľné. Z odôvodnenia rozsudku, ktorý je sťažovateľke dobre známy (preto z neho ústavný súd nepovažoval bližšie citovať, pozn.) vyplýva, že základnou východiskovou premisou rozhodnutia najvyššieho súdu je absencia splnenia základných predpokladov na uplatnenie si náhrady škody, tak ako si ju uplatnila sťažovateľka, resp. jej právny predchodca. Okrem toho najvyšší súd uzavrel, že akcie strategického podniku nemohli byť predmetom exekúcie, pretože z nej boli podľa Exekučného poriadku vylúčené, a tiež uviedol, že v rozhodnej dobe sťažovateľka nepreukázala svoje vlastníctvo k akciám strategického podniku.

18. Z dôvodu, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nevykazuje znaky svojvôle a je primeraným spôsobom odôvodnené, ústavný súd nevidí relevantný dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu (základ argumentácie sťažovateľky sa v zásade iba opakuje a ústavný súd o jej námietkach rozhodoval napr. vo veciach sp. zn. II. ÚS 174/2012, I. ÚS 446/2015 a sp. zn. III. ÚS 478/2016, pričom jej sťažnosti vždy odmietol ako zjavne neopodstatnené, pozn.).

19. Vzhľadom na tieto zistenia preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti (vo vzťahu k rozhodnutiu najvyššieho súdu) už po jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. augusta 2017